

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-7 У 10107/18
Дана: 14.11.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Василијевић и Радмиле Симић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, у поступку извршења Одлуке Уставног суда Уж 5952/2015 од 11.06.2018. године, донете по уставној жалби А.А. из ..., ул. ... бр. ..., кога заступа пуномоћник Дамјан Брковић, адвокат из Београда, ул. Дечанска бр. 12, изјављеној против пресуде Управног суда У 8394/13 од 09.07.2015. године, против туженог Министарства рада, запошљавања и социјалне политике ради поништаја решења број 580-02-01025/2012-11 од 04.04.2013. године, у предмету месечног новчаног примања, у нејавној седници већа, одржаној дана 14.11.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства рада, запошљавања и социјалне политике број 580-02-01025/2012-11 од 04.04.2013. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Управног суда I-1 У 8394/13 од 09.07.2015. године, одбијена је тужба изјављена против решења Општинске управе општине Прибој 04 број 580-4/2012 од 09.10.2012.године, којим је одбијен, као неоснован, захтев тужиоца за признавање права на месечно новчано примање као члану породице цивилне жртве рата.

Против наведене правоснажне пресуде Управног суда, тужилац А.А. из ..., изјавио је уставну жалбу, по којој је Уставни суд донео одлуку Уж 5952/2015 од 11.06.2018.године, којом је и утврдио је да је пресудом Управног суда, Одељења у Крагујевцу У 8394/13 од 09.07.2015.године повређено право подносиоца уставне жалбе зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, а тачком 2. изреке, поништио пресуду Управног суда, Одељења у Крагујевцу У 8394/13 од 09.07.2015. године и утврдио да исти суд донесе нову одлуку по тужби подносиоца уставне жалбе,

изјављеној против решења Министарства рада, запошљавања и социјалне политике број 580-02-01025/2012-11 од 04.04.2013.године.

Уставни суд као разлоге за своју одлуку наводи да је одступање од постојеће судске праксе кроз промену правног става о условима за стицање својства цивилног инвалида рата, односно признавања права члановима породице лица које је погинуло или умрло под околностима из члана 2. Закона о правима цивилних инвалида рата, начелно имало за последицу наступање правне несигурности подносиоца захтева за остваривање наведених права. Наиме, у пресуди Уставног суда се наводи да је Управни суд, као разлоге за своју одлуку навео да је у предметном управном поступку и управном спору који је претходио подношењу уставне жалбе, оценио да су правилно закључили органи управе да не постоје услови за признавање траженог права подносиоцу, јер је утврђено да је мајка подносиоца страдала ван територије Републике Србије, односно на територији Босне и Херцеговине. Међутим, Уставни суд понавља да је Управни суд у пресуди У 15581/10 од 22.07.2010.године, оценио да је упркос томе што је повреда настала на територији друге државе, требало оценити чињеницу да је тужила у време подношења захтева била држављанин Републике Србије. Уставни суд такође указује да је Врховни суд Србије у пресуди У 7234/07 од 03.06.2009.године, као и у пресуди У 6441/08 од 14.05.2009.године, изразио правно схватање према коме стицање својства инвалида рата није условљено ни местом настанка телесног оштећења ни држављанским статусом лица у време повређивања. Имајући у виду да је Управни суд пропуштајући да наведе суштинске разлоге за одступање од дотадашње судске праксе, независно од позивања на принципе државног суверенитета и територијалног важења закона повредио право подносица на образложену одлуку, не прејудуцирајући при томе да ли подносилац уставне жалбе испуњава законом прописане услове за признавање траженог права, односно да ли се околности под којима је мајка подносиоца погинула, могу сматрати околностима прописаним чланом 2. Закона о правима цивилних инвалида.

На основу изложеног и одредаба члана 81. став 1. и 2. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, број 109/07, 99/11, 18/13-одлука УС 40/15 - и др. закон и 103/15) Уставни суд је у тачки 1. изреке усвојио уставну жалбу у односу на истакнуту повреду права на правично суђење, док је у тачки 2. изреке поништио оспорену пресуду и одредио да Управни суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца изјављеној против решења Министарства рада, запошљавања и социјалне политике број 580-02-01025/2012-11 од 04.04.2013.године.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и опште обавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је: Свако је дужан да поштује и извршава одлуку Уставног суда (став 1); Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2); Извршење одлука Уставног суда уређује се законом.

Одредбом члана 104. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", бр. 109/07 и 99/11) прописано је да су државни и други органи, организације којима су

поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне организације, удружења грађана или верске заједнице дужни, да у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајамчена Уставом, може поништити појединачни акт, осим судске одлуке, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајамчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

У конкретном случају, Уставни суд је својом одлуком Уж 5952/2015 од 11.06.2018. године, као меру отклањања штетних последица утврђене повреде Уставом зајемченог права, сагласно члану 89. став 2. Закона о Уставном суду, поништио оспорену пресуду и наложио Управном суду да донесе нову одлуку о тужби подносиоца изјављеној против решења Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије број 580-02-01025/2012-11 од 04.04.2013. године.

Поступајући у извршењу наведене одлуке Уставног суда, сагласно цитираним одредбама члана 166. Устава и члана 104. Закона о Уставном суду, Управни суд је, решавајући о тужби тужиоца изјављеној против решења Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије број 580-02-01025/2012-11 од 04.04.2013. године, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа предмета ове управне ствари, а у складу са правилима поступка прописаним одредбама чл. 33. став 2 и 3. Закона о управним споровима без одржавања усмене јавне расправе („Службени гласник РС“, број 111/09), нашао да је тужба основана.

Наиме, у тужби поднетој Управном суду, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога и навео да оспорено решење не садржи правилне разлоге који упућују на одлуку као у диспозитиву, јер није цењена околност да је пок. Б.Б. била држављанин Републике Србије, која је свакодневно путовала на територију БИХ на посао јавним превозом регистрованим у Републици Србији, као и да је дана 22.10.1992.године, за време оружаног сукоба на територији БИХ отета у селу Миоче, општина Рудо БИХ, где је и лишена живота. Истиче да је доношењем оспореног решења повређено начело заштите права грађана и јавног интереса. Поред тога рестриктивно је примењен Закон о правима цивилних инвалида рата, који се не ограничава само на случајеве када је повреда или смрт настала на територији Републике Србије, већ је његова интенција сасвим другачија. Ово с тога што су се ратни сукоби на територији бивше СФРЈ, у периоду од 1991. до 1996.године водили на територији других република бивше државе, са којих разлога држављани Србије нису ни могли да претрпе ратну повреду на територији Србије. Тужилац сматра да је закон повређен на његову штету и предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Из списка и образложења оспореног решења произлази да је тужилац првостепеном органу дана 18.07.2012.године, поднео захтев за признавање права на месечно новчано примање као члану породице цивилне жртве рата, мајке Б.Б., која је дана 22.10.1992.године у месту Миоче, општина Рудо у Босни и Херцеговини, са групом цивила отета а затим убијена. Поступајући по поднетом захтеву првостепени орган је донео решење 04.број 580-4/2012 од 09.10.2012.године, којим је захтев тужиоца за признавање права на месечно новчано примање, као члану породице цивилне жртве рата одбио као неоснован. Даље је наведено да је у спроведеном поступку утврђено је да је мајка тужиоца Б.Б., дана 22.10.1992.године кренула на посао редовном аутобуском линијом на релацији Прибој-Рудо-Прибој, а у месту Миоче, општина Рудо у Босни и Херцеговини-група војне формације “осветници” која је била у саставу Вишеградске бригаде пресрела је и извела из аутобуса групу путника, међу њима и мајку тужиоца, која група је спроведена до хотела “Вилина влас” у Вишеграду, а потом одведена до обале Дрине где су лишени живота. Пресудом Окружног суда у Београду К бр. 1419/04 од 15.07.2005.године, утврђено је да се предметни догађај десио у време оружаног сукоба у Босни и Херцеговини и да су жртве овог догађаја цивилна лица. На основу наведеног првостепени орган је оценио да се спорни догађај десио на територији Републике Босне и Херцеговине, односно ван територија Републике Србије, те да се Закон о правима цивилних инвалида рата, односи само на догађаје који су се десили на територији Републике Србије, а што у конкретној ситуацији није случај.

У поступку по жалби на првостепено решење тужени орган је заузео став да ниједном одредбом Закона о правима цивилних инвалида рата, који је важио у време погибије мајке подносиоца захтева, није прописано да се члановима породице могу признати права прописана овим законом, по основу погибије члана породице ван територије Републике Србије без обзира на држављанство, са којих разлога је жалбу тужиоца одбио као неосновану.

Одредбом члана 2. Закона о правима цивилних инвалида рата (“Службени гласник СРС”, број 52/96) прописано је да је цивилни инвалид рата, лице код кога наступи телесно оштећење од најмање 50% услед ране, повреде или озледе које су оставиле видне трагове, задобијене злостављањем или лишењем слободе од стране непријатеља за време рата, извођење ратних операција од заосталог ратног материјала или непријатељских диверзантских односно терористичких акција. Одредбом члана 3. став 2. прописано је да се чланом породице цивилне жртве рата, сматра члан породице лица које је погинуло или умрло под околностима из члана 2. овог закона, уколико је са њим, пре његове смрти, живео у заједничком домаћинству. Одредбом члана 8. став 1. истог закона прописано је да лица из члана 3. став 1. и 2. овог закона могу остварити права из члана 4. тачка 7) и 8) овог закона, под условима, у обиму, на начин и по поступку предвиђеном републичким прописима којима се уређује заштита чланова породица палих бораца и умрлих ратних војних инвалида.

Управни суд је оцењујући законитост оспореног решења нашао да решење туженог органа није правилно и на закону засновано са разлога што чињеница да је мајка тужиоца погинула на територији друге државе није од утицаја на остваривање траженог права. Ово стога што према правном схватању Управног суда а

и Закона о правима цивилних инвалида рата тужилац може остварити сва права предвиђена законима Републике Србије ако је у време подношења захтева био држављанин Републике Србије без обзира где је погибија члана породице настала. Наведено произилази из цитиране одредбе члана 2. Закона о правима цивилних инвалида рата ("Службени гласник СРС", број 52/96).

Како је тужилац у време подношња захтева за признавање права на месечно новчано примање као члану породице цивилне жртве рата, био држављанин Републике Србије, као и његова мајка која је у моменту погибије такође била држављанин Републике Србије, а што се види из списка ове управне ствари, то Управни суд налази да тужолац испуњава законом прописане услове за остваривање траженог права.

У поновном поступку, надлежни орган је дужан да отклони учињене повреде правила поступка и да, у складу са одлуком Уставног суда Уж 5952/2015 од 11.06.2018. године, након правилно утврђеног чињеничног стања и правилном применом материјалног права, донесе ново решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама Управног суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изложеног, како је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

**ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 14.11.2018. године, I-7 У 10107/18**

**Записничар
Снежана Томић, с.р.**

**Председник већа- судија
Олга Петровић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

ЉЛ